

absencia, XX.XX.XXXX - XX.XX.XXXX - nemoc. Zároveň bolo zistené, že porušenie pracovnoprávných predpisov zamestnávateľom - žalovaným vo vzťahu (oi) aj žalobcovi, opakovane konštatoval Inšpektorát práce Prešov a Nitra (ďalej aj IP) a to konkrétne, že žalovaný žalobcovi v mesiacoch 1-6/2008 nepridieval prácu podľa pracovnej zmluvy a neposkytol mu náhradu mzdy v sume priemerného zárobku z dôvodu, že nemohol prácu vykonávať pre iné prekážky na jeho strane, čím zamestnávateľ porušil ust. § 47 ods. 1 písm. a) a § 142 ods. 3 a § 132 ZP. V tomto súd poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaný voči vykonaným kontrolám IP vo vzťahu k spornému obdobiu nemal žiadne námietky a že všetky listinné dôkazy predkladané v tomto súdnom konaní, boli predložené aj v rámci vykonávania kontroly IP. Zároveň uvedený záver nepriamo vyplýva aj z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Bardejov zo dňa XX.XX.XXXX, číslo XXXX-X/XXXX-Bj v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredie zo dňa XX.XX.XXXX, č. XXXXX-X/XXXX-BA, kde sa konštatovalo, že žalobca nemal v čase od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX prerušené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. Uvedené kontroly a závery IP a Sociálnej poisťovne súd nemôže ponechať bez povšimnutia, tým viac, že žalovaný v tom čase závery IP v protokoloch (k spornému obdobiu) ani nenamietal, teda ani nerozporoval prekážky v práci na jeho strane (namietal len premlčanie vo vzťahu k inému kontrolovanému obdobiu). Skutočnosť, že žalovaný nepridieval žalobcovi prácu aj v spornom období a nevyplácal mu za uvedené obdobie mzdu vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2014, č.k. 3S/39/2013-45, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej Republiky zo dňa 30.11.2016, sp. zn.9Sžo/26/2015. Je zároveň zarážajúce, že žalovaný zaslal Sociálnej poisťovni odhlášku žalobcu zo Sociálnej poisťovne až dňom 26.10.2010 a to ku dňu 03.06.2008, naviac mu podľa mzdového listu za rok 2008 vykazoval absenciu až do X.X.XXXX, aj napriek tvrdenému skončeniu pracovného pomeru dňa XX.XX.XXXX. V neprospech žalovaného a špekuláciám z jeho strany svedčí aj skutočnosť, že spočiatku v spornom období žalobcovi vykazoval neplatené voľno bez náhrady mzdy (tvrdiac, že tak konal podľa Smernice predloženej na čl. 78, s ktorou sa mal žalobca oboznámiť pri podpise pracovnej zmluvy) a až následne po vykonaných kontrolách Inšpektorátu práce, kde bol konštatovaný rozpor Smernice s ust. § 141 ZP, žiadal žalovaný Sociálnu poisťovňu o zmenu dôvodu neprítomnosti žalobcu v práci na absenciu - neospravedlненú neúčasť žalobcu v práci. Absenciu mu dovtedy vyčítal len v liste zo dňa XX.XX.XXXX, ku ktorej súd zaujal stanovisko nižšie. Na základe žalovaným udávanej absencie žalobcu došlo k ukončeniu pracovného pomeru; ku ktorému súd len dodáva, že v zmysle ust. ZP má pochybnosti o doručovaní listiny, ktorou bolo skončenie pracovného pomeru oznamované žalobcovi, či samotným dôvodom rozviazania pracovného pomeru, avšak uvedené nie je predmetom konania. K vyššie udávanej Smernici (čl. 78) vydané žalovaným dňa XX.XX.XXXX súd dodáva, že jej obsah je v zjavnom rozpore s ust. § 141 ZP (Dôležité osobné prekážky v práci), keďže tam udávané dôvody (najmä ods. 2 Smernice) nie sú zákonným dôvodom na vyslovenie prekážok v práci na strane zamestnanca, dôsledkom ktorého by malo byť zamestnancovi poskytnuté zamestnávateľom pracovné voľno bez náhrady mzdy. A preto spočiatku žalovaným tvrdená a vykazovaná neprítomnosť žalobcu v práci v spornom období nemôže byť označená ako neplatené voľno (teda zrejme myslené zákonné znenie pracovného voľna bez náhrady mzdy). Všetky udávané pochybnosti svedčia preto v prospech žalobcu. Na uvedenom závere súdu nič nezmení ani skutočnosť, že žalobca nežiadal vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, či sa nedožadoval na súde náhrady mzdy či náhrady mzdy za dovolenku. Rovnako na uvedenom názore súdu nič nezmení ani skutočnosť, že žalovaný podaním zo dňa 15.04.2008 vyzýval žalobcu na nástup do práce z dôvodu, že od XX.XX.XXXX nechodí do práce a že mu vykazuje absencie, pričom ako vyplynulo z dokazovania, najmä listinných dôkazov predkladaných Inšpektorátom práce, v tom čase mu mal žalovaný vykazovať pracovné voľno bez náhrady mzdy podľa už udávanej Smernice zo dňa XX.XX.XXXX, teda dôvodom neprítomnosti v práci mali byť buď nedostatok práce na strane užívateľského zamestnávateľa, resp. výhrady zamestnávateľa k práci, teda nie neospravedlненá neúčasť (absencia) zamestnanca - žalobcu v práci. Preto takúto výzvu zamestnávateľa nemožno objektívne akceptovať ako dôkaz, ktorý má preukazovať neospravedlненú neúčasť zamestnanca v práci a ktorý by mal byť dôvodom na zmenu dôvodov neúčasti zamestnanca v práci a to z prekážok na strane zamestnávateľa (aj keď v rozpore s cit. ust. § 141 ZP vykazované ako pracovné voľno bez náhrady mzdy a teda ako prekážky na strane zamestnanca) na neospravedlненú neúčasť zamestnanca - absenciu v práci a následne dôvodom na skončenie pracovného pomeru. Žalovaný teda relevantným spôsobom nepreukázal, aby u žalobcu v spornom období mohol vykazovať absenciu či neplatené voľno. Vzhľadom k uvedenému a cit. ust.

Zákonníka práce súd žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v Potvrdení o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania žalobcu zo dňa 21.12.2011 vykonať opravu prehľadu neodpracovaných dôb žalobcu tak, že v čase od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX nebude mať žalobca vykázanú absenciu ani neplatené voľno. Z vyššie uvedených dôvodov súd neprihliadal na tvrdenia žalovaného a jeho argumentáciu, ktorá bola navyš v mnohom aj v rozpore s ust. ZP. Rovnako z týchto dôvodov súd zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania, keďže vykonanie ním navrhovaných dôkazov (zistiť príjmu, či zamestnanie u iného zamestnávateľa a pod.) by nemalo žiaden význam pre posúdenie veci, resp. iný záver súdu. Navyš je zrejmé, že žalobca ani nemohol byť zamestnancom iného zamestnávateľa, pokiaľ jeho pracovný pomer so žalovaným trval do X.X.XXXX. Jednalo by sa o dôkazy nadbytočné a nehospodárne (navš objektívne nezistiteľné skutočnosti). O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 CSP tak, že priznal ich náhradu žalobcovi v celom rozsahu, keďže bol v konaní úspešný. Súd lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanému týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, formalistický a arbitrárny. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za príliš všeobecné, povrchné a nedostatočne odôvodnené. Podľa jeho názoru prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentmi žalovaného. Poukázal na to, že na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX navrhol, aby bol v konaní vykonaný dôkaz, a to konkrétne aby žalobca predložil alebo aby prvoinštančný súd vyžiadal od príslušného správcu dane daňové priznanie žalobcu za rok 2008 a potvrdenie o príjme žalobcu za rok 2008, pričom tento dôkaz navrhol vykonať preto, aby sa odstránili všetky pochybnosti o tom, že žalobca v predmetnom období nechodil do práce preto, resp. nevykonával prácu nie preto, že mu ju žalovaný neprideloval, ale preto, že vykonával prácu u iných zamestnávateľov. Prvoinštančný súd návrh žalovaného na doplnenie dokazovania zamietol s tým, že (zistiť príjmu či zamestnania u iného zamestnávateľa) by nemalo žiaden význam pre posúdenie veci, resp. iný záver súdu. Navyš je zrejmé, že žalobca nemohol byť zamestnancom iného zamestnávateľa, pokiaľ jeho pracovný pomer so žalovaným trval do 03.06.2008, jednalo by sa o dôkazy nadbytočné, nehospodárne (navš objektívne nezistiteľné skutočnosti). Ďalej poukázal na to, že predmetom konania nie je skutočnosť, či v čase od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX trval pracovný pomer žalovaného so žalobcom. Okresný súd Bardejov nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a odvolateľ poukázal na bol 18 a 36 napadnutého rozsudku. Ďalej poukázal na to, že napadol rozhodnutie Sociálnej poisťovne správnu žalobou na Krajskom súde v Prešove, pričom do dnešného dňa nebolo v tejto veci rozhodnuté. Ďalej poukázal na to, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžo/25/2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3S/39/2013, sa netýka sporného obdobia a uvedený rozsudok Najvyššieho súdu napadol žalovaný na Ústavnom súde Slovenskej republiky dňa 04.04.2017, pričom do podania odvolania nebolo v tejto veci rozhodnuté. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že protokoly inšpektorátu práce nie sú rozhodnutím vydaným v rámci osobitného konania. Protokol ani nespĺňa kritérium / pojmové znaky rozhodnutia vydaného v správnom konaní, ani nie je možné proti nemu podať opravný prostriedok. Prvostupňový súd považuje protokoly a závery inšpektorátu práce za dostatočný podklad pre vydanie napadnutého rozsudku. Takáto všeobecná konštatácia je podľa odvolateľa nedostatočná a arbitrárna. Iba výsledok kontroly inšpekcie práce nemôže byť jediným podkladom pre presné a úplné zistenie skutkového stavu veci. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že čo sa týka sporného obdobia od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, kedy mal žalobca zo strany žalovaného vykázanú absenciu potvrdení o zamestnaní, ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom došlo na základe okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa - žalovaného v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný evidoval u žalobcu od 28.01.2008 absencie v práci z dôvodu, že žalobca ako zamestnanec sa nehlásil u svojho zamestnávateľa a nepracoval. So žalobcom sa žalovaný nemohol nijako spojiť, poštové zásielky nepreberal, nebol nikde zastihnuteľný a sám ako zamestnanec sa u svojho zamestnávateľa nehlásil. Za čas od 2X.XX.XXXX až do skončenia pracovného pomeru XX.XX.XXXX, žalobca neodpracoval ani hodinu. Žalovaný zaslal žalobcovi XX.XX.XXXX písomnú výzvu vo veci nástupu do práce. Túto výzvu žalobca neprevzal, a tá sa vrátila žalovanému späť ako nevyzdvihnutá. Výzva do práce bola zaslaná na jeho domovskú adresu, aj na adresu, ktorú žalovaný sám zistil, že menovaný žalobca by sa mal na tejto adrese nachádzať. Žalovaný v rámci pracovnoprávneho vzťahu nemal a ani nemá nijakú povinnosť vyzývať žalobcu do práce, keď žalobca bezdôvodne nechodí do práce. Žalovaný postupoval v zmysle ust. Zákonníka práce. Zo strany žalobcu ako zamestnanca neboli

dodržané povinnosti vyplývajúce pre neho z ust. § 47 ods. 1 písm. b), § 81, § 144 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Podľa názoru odvolateľa, žalobca sa počas celého obdobia u žalovaného nehlásil a nijakým spôsobom neprejavil záujem o prácu aj napriek snahe žalovaného, ktorý tak učinil písomnou výzvou na nástup do práce. Na základe týchto skutočností zamestnávateľ - žalovaný so zamestnancom okamžite skončil pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny (§ 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce). Žalovaný zaslal okamžité skončenie pracovného pomeru dňa XX.XX.XXXX. Vzhľadom na to, že žalobca doporučenú zásielku neprevzal, tá sa vrátila žalovanému dňa XX.XX.XXXX. Týmto dňom okamžité skončenie pracovného pomeru podľa názoru odvolateľa nadobudlo právoplatnosť, a tento deň sa v zmysle ust. § 38 ods. 4 Zákonníka práce považuje za deň skončenia pracovného pomeru (vrátenie zásielky späť žalovanému). Žalobca si musel byť vedomý, že je stále zamestnancom u žalovaného (aj v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX). Ďalej si musel byť vedomý toho, že bez akéhokoľvek ospravedlnenia nechodil do práce a nepracoval. O tejto jeho vedomosti svedčí aj to, že žalovanému doručil dňa XX.XX.XXXX doklad o svojej dočasnej práceneschopnosti a dňa XX.XX.XXXX doklad o skončení dočasnej práceneschopnosti. Vzhľadom na vyššie uvedený skutkový stav v čase existencie pracovného pomeru v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, kedy žalobca nepracoval a bezdôvodne nechodil do práce, nie je možné vykonať inú nápravu ani žiadnu inú zmenu v Potvrdení o zamestnaní. Ďalej odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 281 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu, ako aj na webovej stránke. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Odvolateľ okrem iného tvrdí, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvej inštancie a len na ich doplnenie uvádza nasledovné.

8. Odvolací súd vo vzťahu k nevykonaniu dôkazu o vyžiadaní si daňového priznania žalobcu za rok 2008 a potvrdenie o príjme žalobcu za rok 2008 v tej súvislosti, že v predmetnom období žalobca nechodil do práce, resp. nevykonával prácu, nie preto, že mu ju žalovaný neprideľoval, ale preto, že vykonával prácu u iných zamestnávateľov, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že tento dôkaz by žiadnym spôsobom nemal vplyv na rozhodnutie o veci a tento dôkaz je pre posúdenie dôvodnosti žaloby bezvýznamný. Pokiaľ prvoinštančný súd zamietol vykonanie tohto dôkazu pre jeho nadbytočnosť a nehospodárnosť, postupoval tak správne v súlade s princípmi civilného sporového konania.

9. Ustálená aplikačná prax taktiež nepodporuje názor odvolateľa v tom, že nie je možné domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia - protokolu inšpektorátu práce s tým, že z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že hoci teda ani protokol o vyšetrení príčin pracovného úrazu a ani dodatok k protokolu podľa § 14 zákona č. 125/2006 Z.z. samé o sebe nemajú povahu rozhodnutí vydaných v správnom konaní a nemajú formálne náležitosti takýchto rozhodnutí, je nevyhnutné s ohľadom na ich účinky vo vzťahu k právnemu postaveniu kontrolovanému subjektu, považovať ich za tzv. fiktívne rozhodnutia v rozsahu vysporiadania sa s námietkami kontrolovaného subjektu a v rozsahu uloženia opatrení podľa § 12 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z.z. Protokol o vyšetrení príčin pracovného úrazu a dodatok k protokolu v predmetnej veci teda treba bez ohľadu na ich formu považovať za procesné úkony správneho orgánu, ktorých obsah má autoritatívny vzťah k jeho adresátom (žalobcovi), a správny orgán v tomto prípade vystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, nie iba v pozícii oznamovateľa. Je povinnosťou správnych súdov, ako justičných orgánov demokratického

a právneho štátu pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti tiež cestou aplikácie princípu priority ústavne konformnej interpretácie jednoduchého práva. Ak súd prvej inštancie uzavrel, že preskúmaný protokol o vyšetrení príčin pracovného úrazu spolu s dodatkom k protokolu má charakter rozhodnutia správneho orgánu predbežnej povahy, a nie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 244 ods. 3 O.s.p., ktoré by zakladalo, menilo alebo rušilo oprávnenia a povinnosti fyzickej osoby, alebo rozhodnutia, ktorým môžu byť práva a právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, a preto nemôže podliehať súdnemu prieskumu, je takéto právne posúdenie veci nedostatočné. Naopak sa takýmto posúdením vecí súd dopúšťa závažného procesného pochybenia spočívajúceho v odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/19/2014 zo dňa 30.09.2015).

10. Je nepochybné, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval do XX.XX.XXXX.

11. Pokiaľ žalovaný neprideľoval žalobcovi prácu aj v spornom období a nevyplácal mu za uvedené obdobie mzdu, čo vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2014 č. k. 3S/39/2013-45, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2016 sp. zn. 9Sžo/26/2015, tak v skutočnosti prekážky na strane zamestnávateľa nemožno vyhodnotiť ako absenciu zamestnanca, prípadne neplatené voľno bez náhrady a žalobu žalobcu je potrebné považovať za dôvodnú v celom rozsahu.

12. Odvolaciemu súdu nedá nezareagovať na smernicu žalovaného zo dňa 01.04.2005, ktorá je jednoznačne v rozpore s ust. § 141 a §142 Zákonníka práce, ale aj v rozpore s čl. 2, posledná veta Zákonníka práce, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

13. Podľa § 15 Zákonníka práce, prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

14. So zreteľom na uvedené, smernica v časti „že v prípade, že užívateľský zamestnávateľ, do ktorej bol zamestnanec vyslaný na výkon práce nebude mať prácu alebo bude mať výhrady k práci, zamestnanec bude čerpať neplatené voľno“, tak uvedenou smernicou žalovaný obchádzal ust. § 142 Zákonníka práce, konkrétne prekážky na strane zamestnávateľa a nároky zamestnanca z toho vyplývajúce.

15. Za stavu, ak námietky odvolateľa sú neopodstatnené a keď sa žalovanému nepodarilo preukázať, aby žalobca v spornom období mal absenciu na pracovisku alebo neplatené voľno, tak bolo dôvodné rozsudok potvrdiť postupom podľa § 387 CSP.

16. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 Civilného sporového poriadku s poukazom na ust. § 396 Civilného sporového poriadku a vychádzajúc zo zásady úspešnosti, odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože úspešnému žalobcovi žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli a neúspešný žalovaný nemá právo na ich náhradu.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).